

dorem occultans, dextra uero seipsum strangulans. Occurrat autē ex-
 unti Pœnitudo frustra lachrymans, & miserū bis etiam cōficiens. Atq̃
 hic quidem esto picturæ finis. Cæterum tu Timocles optime ipse dili-
 genter consideratis singulis expende, num è re tua sit ut in hanc imagi-
 nem per aureas illas fores ingressus, per illas longe dissimiles tam turpi-
 ter excutiaris. Quicquid autem feceris, memineris sapientis illius, qui di-
 xit: Deum in culpa non esse, uerum qui sua sponte delegerit.

LVCIANI DE IIS QVI MERCEDE CONDVCTI,

IN DIVITVM FAMILIIS VIVVNT, DES.

ERASMO ROT. INTERPRETE.

FINIS.

HIERONYMO BVS

LIDIANO PRAEPOSITO ARIENSI CONSILIARIO

REGIO ERASMVVS ROTERODAMVVS S. P. D.

VMOR iam pridem hic perseverat, acerbior quàm ut
 uerum esse libeat credere, sed cōstantior tamē, quàm ut
 uanus credi possit, PHILIPPVM principem nostrum,
 è uiuis excessisse. Quid querar mi Buslidiane, quid uo-
 ciferer, quem incusem, hominū uē, Deum uē? Quæ com-
 ploratio tam Tragica, quæ huic tam atroci uulneri suf-
 ficiat? Nimio, neu nimio constitit Hispantiæ, quæ quidem primum
 Franciscum Buslidianum Archiepiscopum Bizontinum nobis ademi-
 stis, neq̃ tanti uiri iactura contentæ, principē etiā eū absorbuistis, quo
 (si uiuere modo licuisset) nihil unq̃ habuit hic orbis, neq̃ maius neq̃
 melius. Quanq̃ quid, quæso, supererat etiam adolescenti, nisi uti iam
 ipse sese superaret? Sed o dirum fortunæ ludum, o nouam fatorum in-
 uidentiam, o mors quàm iniqua, tam etiam inuida, ut semper præstan-
 tissima quæq̃ quàm ocyslime tollis è medio, uixq̃ oculis ostensa pro-
 tinus subducis. Cuius ego uicem hic potissimum deplem? MAXIMI-
 LIANI ne patris, qui tali sit orbatu filio, quem unum multis etiam im-
 perijs anteponebat? An liberorum magis, quibus ætate tam immatu-
 ra, tam pius sit ereptus pater? An patriæ potius, cui de charissimo prin-
 cipe, tam serum gaudium, tam præproperus contigerit luctus? An or-
 bis demum uniuersi, cui tam singulare lumen sit ademptum? idq̃ tam
 ante diem. Hoc nimirū hoc tempestas illa fatalis, qua medio è cursu in
 Britanniam depulsus est, portendebat, uidelicet fatis illū palam ab Hi-
 spania reijcientibus. Equidem Panegyrico qualicunq̃ laudau iuueuē.
 Tum autē bone deus, quot mihi panegyricos, q̃ copiosos pollicebar.

Et en

Et en repente cōmutatis rebus, epitaphiū paro miser. Eamūs nūc nos homunculi, & fortunulis nostris fidamus, quum eos etiam pro sua libidine mors rapiat, quos quā diutissime uiuere tantopere omnium refert. Sed quid ego mi Hieronyme, dum meo indulgeo dolori, tuum exulcero? Quod reliquū est precor ut superi propitij liberis paternam quīdem felicitatem: sed cum diuī FEDERICI uiuacitate copulatam largiantur. Tibi item in moderandis illis fraternos successus: sed uitam fraterna diuturniorem. Literis his: ne ad tantum, tamque doctum amicū nullo literario munusculo comitatæ uenirent, dialogos aliquot Lucia ni, comites addidi: quos pauculis his diebus, dum obsidionis metu Florentiam profugeremus, Latinos feci: hoc nimirum agens, ne nihil agerem. Nā in præsentia quidem in Italia mire frigent studia, feruent bella. Summus Pontifex Iulius belligeratur, uincit, triumphat, planēque Iulium agit. Vale, & amplissimo patri Nicolao Ruterio episcopo Atrebatensi etiam atque etiam Erasmus commendato. Bononiæ. XV. Calendas Decembres. M. D. VI.

GNEMONIS AC DAMIPPI

DIALOGVS, DES. ERASMO ROTERO

RODAMO INTERPRETE.

CNEMON.

HOC ILLVD est quod uulgo dici consueuit, Hinulus leonem. DAM. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas? Equidem hæredem reliqui quendam præter animi sententiam, uidelicet astu delusus miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere præteritis. DAM. Sed isthuc quīnam euenit? CNE. Hermolaum nobilem illum diuitem, quū orbis esset, imminente morte captabam, assidens atque inseruiens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi uisum est scitum, consultumque ut testamentum proferrem, ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum hæredem institueram, nimirum ut ille uicissim idem faceret, meo prouocatus exemplo. DAMIP. At quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Cæterum ego repente atque in sperato è uita

r ; decessi

decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cui iuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. DAMIP. Imò non escam modo cum hamo, quin etiam te quoque piscatorem simul abstulit. Itaque technam istam, in tuum ipsius caput struxeras. CNE. Sic apparet, idq; adeo deploro.

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE DIALO
GVS, DES. ERASMO ROTERODAMO
INTERPRETE.
ZENOPHANTES.

TV Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinia parasitus quum essem, immodica ingurgitatione praefocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. CAL. Aderam Zenophantes. Porrò mihi nouum quiddam, atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Ptoeodorus ille senex. ZENOP. Orbem illum dicis, ac diuitem, apud quem te assidue uersari conspiciebam? CAL. Illum ipsum semper captabam, colebamq; id mihi pollicens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verù quum ea res in longum proferretur, sene uidelicet, uel ultra Tithonios annos uiuente, compendiarium quandam excogitauì uiam, qua ad haereditatem peruenirem. Siquidem empto ueneno, pocillatori persuaseram, ut simulatq; Ptoeodorus potum posceret, bibebat autem prolixius, praesentius in calicè iniiceret, haberetq; in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illū manumissurum. ZENOP. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi uideris. CAL. Vbi iam loti uenissimus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoeodoro cui uenenum erat additum, altero mihi, nescio quo modo errans, mihi uenenum, Ptoeodoro porrexit innoxium. Mox ille quidē bibit, at ego protinus humi porrectim stratus sum, supposititiū uidelicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conuenit amici malis illudere. ZENOP. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi haec res euenit. Porrò senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deinde simulatq; intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZENOP. Recte sanè. Tametsi non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem uenisset tibi populari, uulgataq; uia, tutius certiusq; etiam si paulo serius.

Menippi

MENIPPI ET TANTALI DIALOGVS, DES.
 ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.
 MENIPPVS.

Vid eiulas ó Tantale, aut quid tuã deploras fortunã, stagno imminens? TANT. Quoniam siti enecor Menippe. MENIP. Vsq; adeo piger es atq; iners, uti non uel pronus incumbens bibere noris, uel caua uola hau-riens? TANT. Nihil profecero si pcumbã: refugit em̃ aqua simulatq; me propius admoueri senserit, quod si quando hausero, oriq; coner applicare, prius effluxit quàm summa rigem labia. Atq; inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manũ meam aridam relinquit. MENIP. Prodigiosum quiddã de te narras Tantale: uerum dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere, quũ corpore careas: nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydiã sepultũ est. Caeterum tu quũ sis animus, quinam posthac aut sitire queas, aut bibere? TANT. Atq; hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiatur. MENIP. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidẽ affirmas te siti puniri. At quid hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At equidem haud uideo alteros inferos, si quis hos relinquat, neq; locũ alium in quẽ morte demigret quispiam. TANT. Recte tu quidẽ dicis, uerum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, quũ nihil sit opus. MENIP. Desipis Tantale, & uti uerum tibi fatear, non aliõ potu uideris egere quàm ueratro mero: nam diuersum quiddã pateris, ijs quos canes rabiosi momorderint, ut qui nõ aquam, quemadmodũ illi, sed sitim horreas. TANT. Ne ueratrum quidẽ recusarim bibere Menippe, si liceat modo. MENIP. Bono es animo Tantale, certum habens nunq; fore, ut uel tu, uel reliquorũ Manium quispiã bibat: Neq; enim fieri potest: quanq; non omnibus quemadmodum tibi, pœna adiudicata est, ut sitiatur, aqua illos non expectante.

MENIPPI AC MERCVRII DIALOGVS, DES.
 ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.
 MENIPPVS.

Tubinam formosi illi sunt, ac formosæ Mercuri: ducito me docetq; utpote recens huc profectum hospite. MERC. Haud mihi licet per ocium Menippe, quin tu isthuc ipso è loco dextrorsum oculos deflecte. Illic & Hyacinthus est, & Narcissus ille, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda, breuiter quicquid est ueterum formarum. MENIP. Equidem præter ossa nihil uideo, caluariasque carnibus renudatas, inter quã omnia nihil sit omnino discriminis. MERCVRIVS. Atqui hæc sunt quã poëtã cuncti mirantur ac celebrant, ossa

4 scilicet

scilicet quæ tu uideris contemnere. MENIP. At Helenam saltem mihi cõmonstra: nam ipse quidem haud queam dignoscere. MERC. Hæc uidelicet caluaria, Helena est. MENIP. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex uniuersa Græcia, acto delectu, sunt impletæ, tãtãq; tum Græcorum, tum barbarorum multitudo confligit, tot urbes sunt euersæ: MERC. Cæterum Menippe non uidisti mulierem hanc uiuam, quod si fecisses, forsan diceres tu quoq; uitio dandum non esse,

Pro tali muliere diu tolerare labores.

Alioqui si quis flores etiam arefactos marcidosq; contempletur, posteaq; coloris decus abiecerint, deformes nimirum uideantur. At iñdẽ donec florent coloremq; obtinent, sunt speciosissimi. MENIP. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re usq; adeo momentanea, quæq; tam facile emarcesceret elaborare. MERC. Haud mihi uacat tecum philosophari, quare delecto loco ubicũq; uelis, prosterne temet ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ umbræ.

MENIPPI, AMPHILOCHI, TROPHONII DISCEPTATIO,
DES. ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

MENIPPVS.

Os nimirum Trophoni atq; Amphiloche, quum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, uatesq; credimini, ac stulti mortales deos esse uos arbitrantur. TROPH. Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? MENIP. Atqui non ista fuissent opinati, ni uos, tum quum uiueretis, eiusmodi quædam portenta ostentassetis, tanq; futurorum fuissetis præsci, quasiq; prædicere potuissetis, si qui percontarentur. TROPH. Menippe, nouerit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, uaticinorq; si quis ad me descenderit: at tu uidere nunq; omnino Lebadiam adisse, neq; enim alioqui ista non crederes. MENIP. Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestas, per angustũ aditum in specum irrepsissem, nequaq; fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atq; nos, solãq; præstigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandẽ est Heros? neq; enim intelligo. TROPH. Est quiddã partim ex homine, partim ex deo compositũ. MENIP. Nempe quod neq; sit homo, quẽadmodũ audio, neq; deus, uerũ pariter utrunq;. Ergo dimidia illa tui, ac diuina pars, quò nũc recessit? TROPH. Reddit oracula Menippe in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud planè uideo, te totum esse mortuum.

Charontis

CHARONTIS AC MENIPPI DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

CHARON.

Edde naulum sceleste. MENIP. Vociferare, siquidem isthuc tibi uoluptati est Charon. CHAR. Redde, in quā, quod p̄ traiectione debes. MENIP. Haudquaquā auferre queas ab eo qui non habeat. CHAR. An est quisquē qui ne obolum quidē habeat? MENIP. Sit ne alius quispiā præterea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. CHAR. Atqui prætocabo te per Ditem impurissime, ni reddas. MENI. At ego illiso baculo tibi cōminuā caput. CHAR. Num ergo te tam longo traiectu gratis transuexero? MENIP. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit. MER. Belle mecū agat per Iouē, siquidē futurum est, ut etiam defunctorū nomine perfoluam. CHAR. Haud omit tam te. MEN. Quin igitur uel huius gratia perge ut facis, nauim trahere: quantū quod non habeo, quinam auferas? CHAR. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Sciebam quidē, uerum non erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semp in uita manēdū? CHAR. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? MEN. Haud gratis ō prætulare, siquidem & sentinam exhausti, & remū arripui, & uectorum omniū unus non eiulaui. CHAR. Ista nihil ad naulum, obolum reddas oportet, neq; enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursum in uitam reuehe. CHAR. Belle dicis, nimirum ut uerba etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHAR. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupinū si uelis, & Hecatæ cenam. CHAR. Vnde nobis hunc canē adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandū? uectores omnes irridens, ac dicterijs incessens, unusq; cantillans, illis plorantibus. MER. An ignoras Charon quē uirum transuexeris? planē liberum, cuiq; nihil omnino curæ sit. Hic est Menippus. CHAR. Atqui si unquē posthac te recepero. MEN. Si receperis ō prætulare: ne possis quidem iterum recipere.

CRATETIS AC DIOGENIS DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

CRATES.

Oerichum diuitem, nouerās ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erāt naues onustæ mercibus, cuius consobrinus Aristetas: quū ipse quoq; diues esset, Homerium illud in ore solebat habere,

Aut me confice tu, aut ego tete.

DIOG. Cuius rei gratia sese captabant inuicem Crates? CRAT. Hæreditatis

ditatis causa, quū essent æquales, uterq; alterum captabant. Iamq; testamenta publicauerant ambo, in quibus Mœrichus (si prior moreretur) Aristean omnium rerum suarum dominum relinquebat, Mœrichum uicissim Aristean, si quidem ipse prior è uita decederet. Hæc igitur quū essent in tabulis scripta illi inter sese captabant, & alter alterum adulationibus obsequijsq; superare contendebat. Porro diuini, haud scio utrum ex astris id quod futurum sit coniectantes, an somnijs quemadmodum Chaldaei faciunt: quin & Pythius ipse, nunc Aristean uictorem fore pronuntiabat, nunc Mœrichum, ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. **DIOG.** Quid igitur tandem euenit: nam audire est operæ precium Crates. **CRA T.** Eodem die mortui sunt ambo: ceterum hæreditates ad Eunomiū ac Thrasycdem deueniunt, quorum uterq; cognatus illis erat: atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim quū Sicyone Cirrham uersus nauigarēt, medio in cursu, obliquo orto Iapyge, eò sunt depulsi. **DIOG.** Recte factum: at nos quū nos essemus in uita, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neq; enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret hæredem (habebat autem egregie ualidum) quem ipse sibi parauerat oleaginū, neq; tu Crates, opinor, desiderabas, ut me mortuo, in possessionum mearum successionem uenires, puta doli ac peræ, in qua quidem lupini Chœnices inerant duæ. **CRA T.** Neq; enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem Diogenes: siquidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti, deinde ego succedens tibi, ea nimirum multo sunt potiora, multoq; splendidiora, quam uel Persarum imperium. **DIOG.** Quænam sunt ista quæ dicis? **CRA T.** Sapientiam, inquam, frugalitatem, ueritatem dicendi, uiuendiq; libertatem. **DIOG.** Per Iouem memini me in istiusmodi opum hæreditatem Antistheni successisse, tibiq; eas longe etiã maiores reliquisse. **CRA T.** Verum reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabantur, neq; quisquam nos ob spem potiundæ hæreditatis obsequijs captabat, sed ad aurum omnes intendebant oculos. **DIOG.** Nec iniuria: neq; enim habebant quo facultates eiusmodi à nobis traditas acciperent: quippe rimosi iam, uitiatiq; delicijs, non aliter quam uasa carie putria. Quo fit, ut si quando quis in illos infundat uel sapientiam, uel libertatem, uel ueritatem, effluat illico, perstilletq; fundo quod immissum est continere non ualente. Cuiusmodi quiddam & Danaï filiabus aiunt accidere, dum in doliū pertusum haustam aquam important: at eodem aurum dentibus & unguibus, omnique ui seruabant. **CRA T.** Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes: illi simulatq; huc uenerint, obolum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulterius quam ad portitorem.

Nirei

NIREI AC THERSITAE DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

NIREVS.

Cce deniq; uel Menippus hic iudex erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi uideor forma præstantior? MEN. Imò quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor scito est opus. NIR. Nireus ac Thersites. MEN. Vter Nireus, uter Thersites? nondum enim uel hoc satis liquet. THER. Iam unum hoc uinco, quod tibi sum similis. neq; tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, unum omnium formosissimum appellans: quin ego fastigiato uertice, rarisq; & impexis capillis ille, nihilo te inferior uisus sum arbitror. Iam uero tempus est uti pronūcies Menippe, utrum altero formosiorē existimes. NIR. Mirum nī me Aglaja Charopēq; prognatū,

Qui uir pulcherrimus unus,

Omnibus è Graijs Priameia ad Pergama ueni.

MEN. Atqui non item sub terram opinor pulcherrimus uenisti, quippe qui reliquis quidem ossibus alijs appareas aslimilis: portò caluaria hoc uno insigni à Thersitæ caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula: quandoquidem isthuc habes effœminatum ac neutiquam uiro decorum. NIR. Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, quum inter Græcorum copias militarem. MEN. Tu quidem somnia mihi narras: at ego ea specto quæ uideo, quæq; tibi adsunt in præsentia: ceterum ista norunt, qui id temporis uiuebāt. NIR. Quid igitur tandem? an non ego formosior Menippe? MEN. Neque tu, neq; quisq; alius formosus hoc loco: siquidem apud inferos æqualitas est, paresq; sunt omnes. THER. Mihi quidē uel hoc sat est,

DIÓGENIS AC MAVSOLI, DES. ERASMO
ROTERODAMO INTERPRETE.

DIÓGENES.

He tu Car, quare tandem insolens es tibiq; places, ac dignum te credis, qui unus nobis omnibus anteponere? MAV. Primū regni nomine ó tu Siopenis, quippe qui Caria imperauerim uniuersæ, præterea Lydia quoq; gentibus aliquot: tum autem & insulas nonnullas subegerim. Miletum usq; peruenerim, plerisq; Ioniae partibus uastatis. Ad hæc formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus præualidus. Postremo, quod est omnium maximū, in Halicarnasso monumentum

tum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum uidelicet defunctorum alius nemo possidet, neq; pari etiam pulchritudine conditum, uiris scilicet atq; equis, pulcherrimo è saxo ad uiuam formã absolutissimo artificio expressis, adeo ut uel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi uideor has ob res mihi placere atque efferri? **DIOG.** Num ob imperium ais, ob formam, atq; ob sepulchri molem? **MAV.** Per Iouem ob hæc inquam. **DIOG.** Atqui ó formose Mausole, neq; uires iam illæ, neq; forma tibi iam adest. Adeo ut si quæ a bitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaç; dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda: siquidem utraq; pariter tum calua, tum nuda: utriq; dentes pariter ostēdimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis, ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causâ ostentare, tanç; qui magnificã quandam apud se structuram habeant: uerum quid hinc cōmoditatis ad te redeat uir egregie, nequaç; uideo, nisi forsan illud cōmodum uocas, quod plus oneris atq; nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. **MAV.** Itã ne nihil illa mihi cōducunt omnia? planèq; pares erunt Mausolus ac Diogenes? **DIOG.** Imò haud pares, inquã, uir clarissime: nam Mausolus discruciabatur, quoties earum rerum in mentem ueniet, quibus in uita florere consueuit: at Diogenes interim eum ridebit. Atq; ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso memorabit, ab uxore Artemisia atq; sorore parato: contra Diogenes ne id quidem suo de corpore nouit, nunquid habeat sepulchrum. Neq; enim illi res ea curæ est, uerũ apud uiros excellentissimos sui memoriã famamq; reliquit, ut qui uitam peregerit uiro dignã, tuo monumēto Carũ abiectissime celsiorē, ac tutiore in loco substructam.

SIMYLI AC POLYSTRATI DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

SIMYLVS.

Enisti tandē & tu Polystrate ad nos, quũ annos uixeris haud multo pauciores centum, opinor. **POLYST.** Nonaginta octo Simyle. **SIMYL.** Sed quinam triginta istos annos egisti, quibus mihi fueras superstes. Nã ipse perij te fermè septuagenario. **POLYST.** Quãm suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi uidebitur. **SIMYLVS.** Mirum uero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in uita suaue? **POLYST.** Principio nihil erat quod nõ possem, præterea pueri formosi cõplures aderant, tum

tum mulieres nitidissimæ, unguenta, uinum mire fragrans, postremo mensæ uel Siculis illis lautiores. SIMYLV S. Noua narras, nam ego te planè sordidum ac parcissimum esse sciebam. POLYST. Atquì uir prædare, ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quàm plurimi mortales ad fores meas uenditabant, simulq; ex omni rerum genere quæ terrarum ubiuis pulcherrimæ reperiuntur, mûnera deportabantur. SIMYLV S. Num me defuncto regnum gessisti? POLYST. Minime, uerũ amantes habebam innumeros. SIMYLV S. Non possum nõ ridere: tũ ne amâtes tantus natu quũ esses, uixq; tibi dentes supeffent quatuor? POL. Habebam per Iouẽ equidẽ optimates ciuitatis: quumq; essem tum senex, tũ caluus, sicuti uides, præterea lippiens etiam, ac senio cæcutiens: postremo naribus mucosis, tamen cupidissime mihi inseruiebant, adeo ut is felix uideretur, quẽcunq; uel aspexissem modo. SIMYLV S. Num tu quoq; quemadmodũ Phaon ille, Venerẽ aliquam è Chio transuexisti, ut ob id optanti tibi illa dederit rursus ad iuuentam redire, ac denuo formosum atq; amabilem fieri? POLYST. Haudquaquã, quin magis quũ talis essem, qualem dixi, tamen supra modũ adamabar. SIMYLV S. Aenigmata narras. POLY. Atqui notissimus est hic amor, quũ uulgo sit frequens, nempe erga senes orbos ac diuites. SIMYLV S. Nunc tua forma unde tibi profecta fuerit intelligo uir egregie, nimirũ ab aurea illa Venere. POLYST. Verum tamen non parum multas cõmoditates ab amantibus tuli Simyle, propemodum etiam adoratus ab illis. Porrò sæpius etiã quasi proci illis illudebam, excludẽs interdum nõnullos eorum: interim illi inter sese decertabãt, & in ambiendis primis apud me partibus, aliũ aliũ anteire nitebatur. SIMYLV S. Sed age, de facultatibus tuis quid tandẽ statueras? POLYST. Palàm quidem affirmabam, me unũquenq; illorum relicturum hæredem: idq; illi quũ crederent futurum, certatim se quisq; obsequentiorem atq; adulantiozem præbebat. Cæterum alteras illas ueras tabulas, quas apud me seruaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. SIMYLV S. At postremæ illæ tabulæ quem pronuntiabant hæredem? num è cognatis quempiam? POLYST. Nõ per Iouem, imò nouitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygẽ. SIMYLV S. Quot annos natum Polystrate? POLY. Viginti fermẽ. SIMYLV S. Iam intelligo quibus obsequiis ille te demeruerit. POLYST. Attamen multo illis dignior qui scriberetur hæres, etiam si barbarus erat ac perditus, quem iam ipsi etiam optimates colunt captantq;. Is igitur mihi extitit hæres, iamq; inter patricos numeratur, subrafo mento, barbaroq; cultu ac lingua: quin eum Codro generosiorẽ, Nireo formosiorẽ, Vlyssẽ prudentiorẽ esse prædicãt.

s Simylus.

SIMYLVS. Non laboro, uel totius Græciæ sit imperator, si liber, modo ne illi potiantur hæreditate.

VENERIS ET CVPIDINIS DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

VENVS.

Vid tandē in causa est Cupido, ut quū reliquos deos omneis adortus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunū, Apollinem, Iunonem, me deniq; matrem, ab una Minerua temperes, utq; aduersus hanc nec ullum habeat incendium tua fax, & iaculis uacua sit pharetra, tūm & ipse arcu careas, neq; iaculari noris? CVPIDO. Equidem hanc metuo mater: est enim formidabilis truculentōq; aspectu, ac ferocitate quadā supra modum uirili: proinde si quando tenso arcu petam illam, galeæ cristam quatiens, expauefacit me, moxq; formidine tremere occipio, sic ut arma mihi è manibus excidant. VENVS. Atqui Mars an nō erat hac formidabilior? & hunc tamen superatū exarmasti. CVPIDO. Imò ille cupide me recipit, atq; ultro etiam inuitat: uerum Minerua semper adductis supercilijs obseruat: quin aliquando temere ad illā aduolauī, facē propius admouēs: at illa, si quidē ad me accesseris inquit, p̄ parentē Iouē, quouis modo te cōfecero, aut lancea te trāsfigam, aut pedibus arreptum in tartara dabo præcipitē, aut ipsa te discerpā. Plurima item id genus cōminabatur: ad hæc acribus obtuetur oculis, postemo & in pectore faciem quandam gestat horrendam, uiperis capillorum uice comatam, hanc nimirum maximopere formido: territat enim me, fugiōq; quoties eam aspicio. VENVS. Esto sanè, Mineruam metuis ut ais, atq; huius gestamen gorgona reformidas, idq; quum Iouis ipsius fulmen non formidaueris: cæterum Musæ quam ob causam abs te nō feriuntur, atq; à tuis iaculis tutæ agunt? num & hæ cristas quatiunt, aut gorgonas prætendunt? CVPIDO. Has quidem reuereror mater, sunt enim uultu pudico ac reuerendo, præterea semper aliquo tenētur studio, semper cantionibus animum intentum gerūt: quin ipse etiam nō raro illis assisto, carminis suauitate delinitus. VENVS. Esto, nec has adoriris propterea quod sint reuerendæ: at Dianam qua tandem gratia non uulneras? CVPIDO. Ut breuiter dicam, hanc ne deprehendere quidem usquam sum potis, quippe perpetuo per montes fugitantē: ad hæc alterius cuiusdam sui cupidinis illa tenetur cupidine. VENVS. Cuius ô gnate? CVPIDO. Nempe uenatu ceruorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, ac iaculo figat. Ac profum tota rerū huiusmodi studio tenetur: tamen si fratrem eius, qui nimirū arcu ualet & ipse, feritq; eminus. VEN. Teneo gnate, eū sæpenumero sagitta uulnerasti.

Martis

MARTIS AC MERCVRII DIALOGVS, DES. ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

MARS.

Vdistin' Mercuri cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter: quàm superba, quãq; dictu absurda: Ego, inquit, si uoluerò, cæthenam ex æthere demittam, unde si uos suspensi me ui detrahere conemini, luseritis operam: nunq; enim me deorsum trahetis. Contra ego uos uelim in altum attrahere, nõ uos modo, uerumetiam tum terram ipsam, tum mare pariter subuectũ in sublime sustulero. Ad hæc alia permulta, quæ tu quoq; audisti. At ego, si quidem cũ unoquolibet singulatim conferatur, ita præstantiorẽ eum esse, uiribusq; superiorẽ, haud quãq; negauerim, uerum unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem uincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunxerimus, id neutiq; crediderim. MERC. Bona uerba Mars. Neq; enim sat tutum est ista loqui, ne quid forte mali nobis hæc petulantia conciliet. MARS. An uero credis apud quemlibet hæc dicturum me: imò apud te solum id audeo, quem linguæ continentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum uidebatur, tum quũ hæc minitantem audirẽ, haud queam apud te reticere. Etenim memineram, quum non ita multo ante Neptunus, Iuno, ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarẽtur cõprehensum illum in uincula conijcere, quantopere formidaret, utq; in omnem speciem sese uerterit, idq; cum tres duntaxat essent dij. Quod ni Thetis misericordia commota, Briareum Centimanum illi auxiliatum accersiuisset, ipso pariter cũ fulmine ac tonitru uinctus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;. MERCVR. Tace, bona uerba: neq; enim tutum est ista uel tibi dicere, uel audire mihi.

MERCVRII ET MAIAE DIALOGVS, DES. ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

MERCVRIVS.

St uero mater deus quisquam in cœlo me miserior? MAIA. Caue ne quid istiusmodi dixeris Mercuri. MERCVR. Quid non dicam: qui quidem tantum negotiorum solus sustineam quibus delassor, in tam multa ministeria distractus: Nam mane protinus surgendum est mihi, statimq; uerrendum cœnaculum, ubi dij compotant. Tum ubi curiam in qua cõsultant undiq; strauero, ac singula ita ut oportet composuero, Ioui necessum est assistere. s 2 ac perferedis

ARI, perator, si libe... VS, DEL. PRETE. quũ reliquos deos... ipsum Neptunũ... atrem, ab una Mi... nec ullum habeat... in phætra, cum &... dem hanc memo... ferocitate quã... tum illam, galeæ... numere occupo... Mars an nõ erat... CVPIDVS. Imò... Minera semper... ad illa adoluit... equitq; parum... n, aut pedibus... i. Plurima terra... is, postremo & in... s capillorum uice... ritat enim meho... teram motus ut... uum Iouis plus... autem absq; nõ... illas quatuor, ... ereor mater, ... aliquo tenent... quini ipse etiam... s. Esto, nec his... qua tandem gra... ne deprehensio... ones fugiant... ydine. VENVS... & hinculum, ... tota reuoluit... am aut ipse... gunt ueritati. Martis

ac perferendis illius mandatis toto die sursum ac deorsum curfitare, in super quū redeo, puluerulentus adhuc, Ambrosiam apponere cogor. Porro priusq̄ nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodq̄ est omnium indignissimum, soli omnium ne noctu quidem agere quietem licet, uerum id quoq̄ temporis necesse habeo defunctorū animas ad Plutonium deducere, maniumq̄ gregi me ducem præbere, tum autem & tribunalibus assistere. Neq̄ enim mihi sufficiebāt scilicet diurna negocia dum uersor in palæstris, dum in concionibus præconis uices ago, dum oratores instruo, ni hæc quoq̄ prouincia accedat, ut simul etiam umbrarum res disponam. Atqui Leda filij alternis inter ipsos uicibus apud superos atq̄ inferos agitant. Mihi necesse est quotidie tum hoc, tum illud pariter agere: deinde duo illi Alcmena ac Semele miseris prognati mulieribus, ociosi in cōuiujs accumbūt, at ego Maia Atlantide progenitus illis ministro scilicet. Quin nunc quū recens à Sidone Cadmi filia reuersus essem: nam ad hanc me legarat, uisum quid ageret puella: priusq̄ respirassem, & adhuc anhelum de uia, rursus ad Argos emandauit uisurum, qui cum Danaë ageretur. Rursus inde in Bœotiam profectus inquit, obiter Antiopā uisito: adeo ut planè iam pariturū me negarim. Quod si mihi licuisset, lubens profecto fecissem, id quod solent ij qui in terris duram seruiunt seruitutem. MAIA. Missa fac ista gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, quū sis iuuenis: ac nunc quò iussus es, Argos contende, deinde in Bœotiā, ne si cessaris, fuerisq̄ lentior, plagas etiā auferas: nam iracundi sunt qui amant.

VENERIS ET CVPIDINIS DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

VENVVS.

Vpido gnate, uide quæ facis flagitia. Non iam de his loquor, quæ te impulsore mortales in terra uel in se quisq̄, uel inuicem alij in alios faciunt, uerum de his ago, quæ apud superos quoq̄ designas, qui quidē Iouē ipsum cogis uarias assumere formas, in quodcunq̄ tibi pro tempore uisum fuerit, eum uertens: tum lunam è cælo deoras. Quin & solem aliquoties compellis lentū apud Clymenem cessare aurigandī muneris oblitum: nam quicquid iniuriæ in me matrem etiam committis, audacter ac tanquam tuto facis. Verum tu quidem ô deorum omnium cōfidentissime, Rheam insuper ipsam iam anum, præterea deorū tam multorum parentem, eò perpulisti, ut pusionem adamet, atq̄ in Phrygium illum adolescentulum depereat, ac tua iam opera insanit, iunctisq̄ leonibus, adhibitis item Corybātibus, quippe qui

qui & ipsi furore quodam sunt afflati, per Idam montem sursum ac deorsum oberrat, ipsa quidē Attis amore eiulans. Caterum Corybantum alius suum ipse penē ense defecat, alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano tonat, alius cymbalo perstrepit: breuiter, omnis undiquaq; Ida tumultus atq; insanīa plena est. Proinde cuncta timeo: metuo ne tale quid accidat, quādoquidem te produxi, malum ingens, ut si quando resipiscat Rheā, uel potius si pergat insanire, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpāt, aut leonibus obijciāt. Hic me sollicitat metus, quod uideam tibi periculum imminere. CVPIDO, Ociofo animo esto mater, siquidem leonibus etiam ipsis iam familiaris sum factus, ita ut sæpenumero conscensis eorum tergis, prehensaq; iuba, equitis ritu insidens illos agitem. At uero illi interim mihi caudis adblandiuntur, ac manum ori insertam receprant lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porrò Rheā ipsi quando tandem uacauerit, ut me ulciscatur quū in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quū res pulchras ut sunt, offero ac demonstrō uos ne appetite res pulchras: quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num uis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martē ames, neq; ille te? VENVVS. Vt es peruicax, & nulla in re nō superas: attamen horum quæ dixi, aliquando memineris.

DORIDIS ET GALATEAE DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

DORIS.

Ormosum amantem Galatea, nempe Siculum istū pastorem aiunt amore tuī deperire. GAL. Ne ride Doris: etenim qualis qualis est, Neptuno patre prognatus est. DOR. Quid tum postea, si uel Ioue ipso sit progenitus, quū usq; adeo agrestis atq; hispidus appareat, quodq; est omniū deformissimū, unoculus? An uero credis genus illi quicq; profuturū ad formam? GAL. Ne isthuc quidem ipsum, quod hispidus est atq; agrestis, ut tu uocas, illū deformat, quin uirile magis est. Porrò oculus media in fronte decet etiam, quo quidem nihilo segnus cernit, quā si duo forēt. DOR. Videris Galatea non amantē habere Polyphemū, sed illum potius ad amare, sic eum prædicas. GAL. Equidē haud ad amo, sed tamen insignē istam uestram insultandi opprobrandiq; petulantiam ferre nō queo. Ac mihi nimirum inuidentiā quadā isthuc facere uidemini, propterea quod ille quū forte aliquādo gregem pasceret suū, nosq; è littorali specula in littore ludentes cerneret in prominentibus Aetnæ pedibus, quā uidelicet inter montem & mare litus sese in longum porrigit, uos ne aspexerit

aspexerit quidem: at ego omnium una uisa sim formosissima, eoque in unam me cōiecerit oculum. Ea res uos male habet: nam argumentum est, me forma præstantiorem esse ac digniorem, quæ amer: uos contra fastiditas esse. DOR. An istud tibi putas inuidendum uideri, si primū pastori, deinde lusco formosa uisa sis: quanquā quid aliud ille potuit in te probare, præter candorem? Is illi placet opinor, quod caseo & lacti afflueuerit: proinde quicquid his sit simile, id protinus pulchrum iudicat. Alioqui ubi libebit scire, qua sis facie, de scopulo quopiam in aquā, si quando tranquilla steterit despectans, temetipsam contemplare. uidebis aliud nihil, nisi perpetuū candorem: uerum is quidem non probatur, nisi rubor admixtus illi, decus illi iunxerit. GAL. Atqui ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem, quū interim è uobis nulla sit, quam uel pastor, uel nauta, uel portitor aliquis miretur: cæterū Polyphemus (ut alia ne dicam) etiā canendi peritus est. DOR. Tace ô Galatea, audiuius illum canentem, quū nuper pruriret in terra sed ô sancta Venus, alinum rudere dixisses: nam lyrae corpus simillimum erat ceruino capiti ossibus renudato: tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, ijs iunctis, inductisq; fidibus, quas ne colope quidem circūtorquebat, agreste quiddam & absonū cantilabat, quū aliud interim ipse uoce caneret, aliud lyra succineret, ita ut temperare nobis nequerimus, quin rideremus amatoriam illam cantionē. Nam Echo ne respondere quidem illi uoluit balanti, quū sit adeo garrula: imò puduisset, si uisa fuisset stridulum illius, & ridiculum cantum imitari. Ad hæc gestabat in ulnis amasius iste delicias suas, ursi catulum pilis hircum, ipsi nō dissimilem. Quis autem non inuideat tibi amicum istum Galatea? GAL. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicum nobis commōstra, qui meo sit formosior, quicq; doctius ac melius uel uoce canat, uel cithara? DOR. Mihi quidem nullus est amator, neq; me hoc nomine iacto, quasi sim uehementer amabilis, uerum tamen istiusmodi amicum, qualis est Polyphemus nempe totus hircum olens, tum crudis uicitans carnibus, & hospites, si qui appulerint deuorans, tibi habeas, eumq; tu mutuū ames.

DIOGENIS ET ALEXANDRI DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

DIOGENES.

Vid hoc rei Alexāder: itā ne defunctus es tu quoq; perinde atq; nos omnes? ALEX. Vides nimirū Diogenes: tametsi mirandum non est, si, homo cum fuerim, defunctus sim. DIOG. Num ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, quū te suum filium esse dice-
ret, an

ret, an uero tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo: neq; em̄ obiissem, si Hamnone parēte fuisset progenitus. DIOG. Atqui de Olympiade etiam consimilia quædam ferebatur, puta draconem quendam cum ea fuisse cōgressum, uisumq; in cubiculo, ex eo grauidam peperisse te: porrò Philippum errare falliq;, qui se tuū patrem esse crederet. ALEX. Inaudieram quidem & ipse ista quemadmodum tu, at nunc uideo neq; matrem, neq; Hammonios illos uates sani quicq; aut ueri dixisse. DIOG. Attamen istud illorum mēdacium Alexāder ad res gerendas haudquaq; tibi fuit inutile, propterea quod uulgus te uerebatur metuebatq;, quū deum esse crederet. Sed dic mihi, cuiam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? ALEX. Id equidem ignoro Diogenes: celerius enim è uita submouebam, quàm ut esset ocium de illo quicq; statuendi, præter id unū, quod moriens Perdicæ anulum tradidi. Sed age, quid rides Diogenes? DIOG. Quid ni rideam? an non meministi quid Græci fecerint, quū nuper tibi arrepto imperio adularentur, principemq; ac ducē aduersus Barbaros deligerent: nonnulli uero in duodecim deorum numerū referrent, ac phana constituerent: deniq; sacra facerent tanq; Draconis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierūt Macedones? ALEX. Etiamdū in Babylo- ne iaceo tertiu iam diem: porrò Ptolemæus ille satelles meus, si quādo detur ociū ab his rerū tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Aegyptum deportaturū me, atq; inibi sepulchrum, quo uidelicet unus fiam ex dijs Agyptijs. DIOG. Non possum nō ridere Alexander, qui quidē te uideā etiā apud inferos desipientē, sperantēq; fore, ut aliquādo uel Anubis fias, uel Osiris. Quin tu spes istas omittis ó diuinissime, neq; em̄ fas est reuerti quenq;, q semel paludē trāsmiserit, atq; intra specus hiatum descenderit, propterea quod neq; indiligens est Aeacus, neq; contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relicta huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, ducibus: tum auri tanta ui, ad hoc populis qui te adorabant: præterea Baby-lone, Baëtris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria: deinde quod eminebas conspicuus, dum uectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circūamictus esses? nunquid hæc te discruciant, quoties recursant animo? Quid lachrymas stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ à fortuna profiscantur, stabiles ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille, quum sit assentatorum omniū perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quàm multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quæadmodū abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebā eruditione cæteris præ-

stare, quū mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam tanq̄ & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atq; opes: nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi uitio uerteretur quod eas acciperet. Planè præstigiōsus uir ille quidem erat, ac fraudulentus ô Diogenes: quanq̄ illud fructus scilicet ex illius sapiētia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulo ante cōmemorasti. **DIOG.** At scin̄ quid facies? ostendam tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem his in locis ueratrum non prouenit, fac ut **Lethei** fluminis aquam auidis faucibus attrahens bibas, iterumq; ac sæpius bibas: atq; eo pacto desines de bonis illis Aristotelicis discruciarī. Verū enim **Cletum** etiā illum & **Calisthenē** uideo, cumq; his alios complureis raptim huc sese ferētes, quo te discerpant, pœnasq; sumant ob ea quæ quondam in illos cōmissisti. Quare fac in alterā hanc ripā te cōferas, & crebrius (ut dixi) bibas.

MENIPPI ET CHIRONIS DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

MENIPPVS.

Quidem inaudiui Chiron, te, deus quum esses, tamen optasse mortem. **CHIR.** Vera nimirum sunt ista quæ audisti Menippe, planeq; mortuus sum sicuti uides, quū mihi licuerit immortalē esse. **MENIP.** At quæ nā te mortis cupido tenebat, rei uidelicet, quā uulgus hominum horreat? **CHIR.** Dicam apud te, uirum neutiq; stultum atque imperitum: iam mihi desierat esse iucundum, immortalitate frui. **MENIP.** Quid? an iniucundum erat te uiuere, lucemq; tueri? **CHIR.** Erat inquam Menippe: nam quod iucundum uocant, id ego neutiq; simplex, sed uarium quiddam esse arbitror. Verum quū ego semper uiuerem, atq; iisdem perpetuo rebus uterer, sole, luce, cibo, tum horæ eadē recurrerent, reliqua item omnia quæcunq; contingunt in uita, reciproco quodam orbe redirent, atq; alijs alia per uices succederent, satietas uidelicet eorum me cepit. Neque enim in eo uoluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutādo posita est. **MENIPPVS.** Probe loqueris Chiron: cæterum hæc quæ apud inferos agitur uita, quinam tibi procedit, posteaquàm ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? **CHIRON.** Haud insuauius Menippe: siquidem æqualitas ipsa quiddam habet admodum populare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis quemadmodum apud superos, neque esuriendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia uacamus. **MENIPPVS.** Vide Chiron

Chiron ne temet ipse inuoluas, neue eodem tibi recidat oratio. CHIR. Quamobrem isthuc ais? MENIP. Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in uita semper isdem similibusq; rebus utendum erat, quum hic itidem similia sint omnia, eundem ad modum parient fastidium. At de integro tibi quaerenda erit uitae comutatio, atq; hinc quopiam aliam in uitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. CHIR. Quid igitur faciendum Menippe. MENIP. Illud nimirum, uti sapiens quum sis, quemadmodum opinor, & uulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, neque quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

MENIPPI ET CERBERI DIALOGVS, DES.
ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE.

MENIPPVS.

Eus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quaedam intercedit, quum & ipse sim canis: dic mihi per Stygiam paludem, quomodo sese habebat Socrates, quum huc accederet? Verisimile est autem te, deus quum sis, non latrare modo, uerum etiam humano more loqui, si quando uelis. CERB. Quum procul adhuc abesset Menippe, uisus est constanti atq; interrito adire uultu, perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, ac tanquam hoc ipsum uellet is, qui procul a specus ingressu stabant, ostendere: uerum simulatq; despexit in hiatus, uiditq; profundum atq; atrum antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam illum aconito mordens pede correptum detraherem, infantium ritu eiulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilq; non faciebat, in omnem speciem sese couertens. MENIP. Num igitur fucate sapiens erat ille, neq; uere mortem contemnebat? CERB. Haud uere: caeterum ubi uidit id esse necesse, audaciam quandam praese ferebat, quasi uero uolens id esset passurus, quod alioqui uolenti, nolenti tamen omnino fuerat ferendum, uidelicet quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de uiris istiusmodi uere possim dicere, ad fauces usq; specus intrepidi sunt ac fortes: porro intus quum sunt, nihil mollius neq; fractius. MENIP. Caeterum ego quonam animo tibi uisus sum subisse specum? CERB. Vnus mortalium Menippe sic mihi uisus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subieritis, aut intrusi: uerum tum ultronei, tum ridentes, atq; omnibus plorare renunciantes.

LVCIANI DIALOGORVM, DES. ERASMO ROTERODAMO INTERPRETE, FINIS.

Praefatio